

## USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Imex Group s.r.o.**, IČ: 25829050  
sídlem Milíčova 1343/16, 702 00 Ostrava  
zastoupené advokátem JUDr. Radkem Ondrušem  
sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno

proti  
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, generální ředitelství HZS ČR**  
sídlem Kloknerova 26, pošt. příhr. 69, 148 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. MV-19065-28/PO-OVL-2022

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### Odůvodnění:

Žalobou ze dne 11. 4. 2023 se žalobkyně u Krajského soudu v Brně domáhá přezkoumání rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19. 10. 2022, č. j. KUZL 87504/2022, sp. zn. KÚSP25512/2021 KH, jímž správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně ze dne 16. 4. 2021 o vyplacení náhrady za poskytnutí věcné a osobní pomoci podle § 29 odst. 1 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o IZS“).

Krajský soud musel návrh odmítnout, protože navrhovatel podal nesprávně žalobu ve správním soudnictví. Podle § 46 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), správní soud návrh odmítne, *„domáhá-li se navrhovatel ... přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.“* Právě o takový případ se tu nyní jedná.

V dané věci je předmětem rozhodnutí o oprávněnosti nároku žalobkyně na náhradu za poskytnutí věcné a osobní pomoci. Povahou podobného sporu, v němž se jednalo o nárok na náhradu škody při zákroku složek IZS, se zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Ve svém usnesení ze dne 24. 4. 2018, č. j. Konf 2/2018-5, senát konstatoval, že náhrada škody je obecně vztahem soukromoprávním i v případě, kdy jednou ze stran sporu je stát. Ten totiž v takovém sporu nevystupuje ve vrchnostenském postavení vůči druhé straně, ale jako subjekt soukromého práva se stejnými právy a povinnostmi. O soukromoprávní povaze předmětného sporu navíc při absenci speciální procesní úpravy v zákoně o IZS svědčí i

odkaz na postup při poskytování této náhrady podle ustanovení občanského zákoníku (§ 30 odst. 4 zákona o IZS). Zvláštní senát proto dospěl k závěru, že příslušné k řešení takových nároků nejsou správní soudy, nýbrž soudy civilní.

Krajský soud nepřehlédl skutečnost, že citované usnesení zvláštního senátu se vztahuje k § 30 zákona o IZS, který upravuje náhradu škody vzniklé v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi. Podaná žaloba se naproti tomu týká § 29 zákona o IZS, který zakotvuje nárok na náhradu za omezení vlastnického nebo užívacího práva či poskytnutí věcné a osobní pomoci složkám IZS. Podle názoru krajského soudu je však občanskoprávní povaha u obou nároků totožná. Také v případě náhrady za omezení práv či poskytnutou pomoc se jedná o kompenzaci za omezení vlastnického práva, potažmo za výkon uložené práce, která má svůj ideový základ v právu občanském (náhrada škody, bezdůvodné obohacení). Zákon o IZS tu obsahuje pouze zvláštní úpravu, vedle níž se občanské právo uplatní podpůrně. O tom ostatně svědčí i odkaz na občanský zákoník v § 29 odst. 2 a odst. 3 zákona o IZS.

Na věci nic nemění ani to, že na základě novely zákona o IZS č. 415/2021 Sb., se na řízení o nárocích podle § 29 a § 30 zákona o IZS vztahuje správní řád (§ 33 odst. 1 zákona o IZS), a tudíž musí krajský úřad dát svému postoji k uplatněnému nároku formu správního rozhodnutí. Procesní postup sám o sobě nemůže změnit soukromoprávní podstatu uplatněného práva. Může mít vliv nanejvýš na otázku, zda se má takové právo uplatňovat před obecnými soudy v řízení podle hlavy třetí, nebo podle hlavy páté občanského soudního řádu.

Zákonodárce si je ovšem vědom toho, že linie mezi příslušností správních a civilních soudů nemusí být vždy zcela zřetelná, a to, že o soukromoprávních nárocích rozhodují v některých případech správní orgány, může být pro adresáty matoucí. Aby neutrpěli újmu, zakotvil zákonodárce ve druhé větě výše citovaného § 46 odst. 2 s. ř. s. pravidlo, že „v usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu“. Krajský soud proto navrhovatele tímto poučuje, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může podat svou žalobu k místně příslušnému okresnímu soudu (§ 249 odst. 1 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

#### **Poučení:**

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. 4. 2023

Mgr. Milan Procházka  
předseda senátu

